06/01/2023

Το “ύστατο χαίρε” στον μακαριστό Καθηγούμενο της Μονής Τατάρνης, Γέροντα Δοσίθεο

/ Ιερές Μονές

Χοροστατούντος του Μητροπολίτη Καρπενησίου κ. Γεωργίου και συγχοροστατούντος του Μητροπολίτη Άρτης κ. Καλλινίκου τελέστηκε το μεσημέρι της Πέμπτης, 5 Ιανουαρίου, η Εξόδιος Ακολουθία του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Τατάρνης, Αρχιμανδρίτη Δοσίθεου Κανέλλου.

Ο μακαριστός Γέροντας εκοιμή σε ηλικία 87 ετών στις 4 Ιανουαρίου. Ο πατήρ Δοσίθεος καλλιέργησε, **ως γνήσιος και ακραιφνής ρωμηός,** τις σχέσεις της Ιεράς Μονής Τατάρνης μετά της Μητρός Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, του Οικουμενικού Πατριαρχείου· με απέραντο σεβασμό, ανιδιοτέλεια, ανόθευτη και ανυπόκριτη αγάπη, αλλά και με το προσήκον δέος προς τους εκκλησιαστικούς θεσμούς, τα πρόσωπα και την ιστορία. Συνδέθηκε, μετά αγιορειτών πατέρων και τον Άγιο Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη, τον οποίο γνώρισε στο μετόχι της της Αναλήψεως της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας το οποίο βρίσκεται στον Βύρωνα

Αττικής. Από το 1969 που βρέθηκε στο μοναστήρι της Τατάρνας μέχρι και την κοίμηση του εργάστηκε για την αναμόρφωσή.

Στην Εξόδιο Ακολουθία που τελέστηκε στο Καθολικό της Μονής παρέστησαν κληρικοί και πλήθος κόσμου ενώ το “ύστατο χαίρε” απηύθυνε συγκινημένος στον Γέροντα Δοσίθοε ο μοναχός Δαμασκηνός ο οποίος πορεύθηκε μαζί του όλα αυτά τα χρόνια. Ακολούθησε η ταφή του μακαριστού Γέροντα στο κοιμητήριο της Μονής.

Συγκινητικά ήταν τα λόγια του Μητροπολίτη Καρπενησίου για τον μακαριστό Γέροντα Δοσίθεο:

Βιογραφικό

Ὁ γέρων Δοσίθεος, κατὰ κόσμον Στυλιανὸς Κανέλλος, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ σωτήριον ἔτος 1936. Οἱ γονεῖς του ὠνομάζοντο Γεώργιος καὶ Ἐλευθερία, καὶ εἵλκυον τὴν καταγωγὴν ἐκ Πιάνας Ἀρκαδίας καὶ Κέας (Τζιᾶς) ἀντιστοίχως. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὁ πατὴρ Δοσίθεος ἠνδρώθη εἰς ἐκκλησιαστικὸν περιβάλλον καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἐμυήθη εἰς τὴν τέχνην τῆς ψαλμῳδίας καὶ τῆς εὐτάκτου ἐπιτελέσεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐκ σοφῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν. Συνεδέθη, ἔτι παῖς ὤν, μετὰ ἁγιορειτῶν πατέρων καὶ τὸν πολὺν ἅγιον Ἱερώνυμον, οὓς καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὸ τῆς Σίμωνος Πέτρας μετόχιον τῆς Ἀναλήψεως ἐν Βύρωνι, πλησίον δηλονότι τῆς πατρικῆς αὐτοῦ κατοικίας ἔνθα ἐγεννήθη.

Τὸ ἔτος 1956, κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, προσῆλθεν ὡς δόκιμος μοναχὸς (κατόπιν προτροπῆς καὶ πατρικοῦ κήδους τοῦ Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρου, μεθ’ οὗ καὶ πνευματικῶς συνεδέθη) εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Προυσοῦ, ἐνῷ ἐν ἔτει 1959ῳ ἐκάρη μεγαλόσχημος μοναχὸς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Προυσοῦ Γερμανοῦ, λαβὼν τὸ ὄνομα Δοσίθεος. Ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῇ Μονῇ τῆς μετανοίας αὐτοῦ τὴν 23ην Αὐγούστου 1961, ὑπὸ τοῦ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δαμασκηνοῦ. Πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1963, λαβὼν ταὐτοχρόνως καὶ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Ἐν συνέχειᾳ διωρίσθη ὡς ἱεροκῆρυξ ἐν Εὐρυτανίᾳ, ὅπου ἡ πνευματικὴ καὶ ποιμαντικὴ αὐτοῦ δρᾶσις ἐν τοῖς ὀρεινοῖς τούτοις τόποις ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως

παμβόητος. Τὸ ἔτος 1969 διωρίσθη ἡγούμενος τῆς ὁλοσχερῶς ἀφανισθείσης ἐκ κατολισθήσεως Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Τατάρνης, ἣν καὶ κόποις πολλοῖς ἐκ βάθρων ἀνῳκοδόμησεν. Οὕτως ἤρχισεν ἡ τετάρτη φάσις τῆς ἱστορίας τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς, γενόμενος τέταρτος κτίτωρ αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ Δοσίθεος ἐκαλλιέργησεν, ὡς γνήσιος καὶ ἀκραιφνὴς ῥωμηός, τὰς σχέσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης μετὰ τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἤτοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου· μὲ ἀπέραντον σεβασμόν, ἀνιδιοτέλειαν, ἀνόθευτον καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, ἀλλά γε καὶ τὸ προσῆκον δέος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς, τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἱστορίαν. Καρπὸς αὐτοῦ τοῦ ἀσιγάστου «ἔρωτος» διὰ τὴν Ῥωμηοσύνην καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο ἡ συγγραφὴ τῶν δύο βιβλίων «Θέλω νὰ πιῶ ὅλο τὸν Βόσπορο», καὶ «Μιὰ γοργόνα στὸν Κεράτιο». Ὕστερον δέ, κελεύσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὅλην συγγράφων ἐπεμελήθη τοῦ ἐνιαυσίου Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὕλη τῶν ὁποίων ἡμερολογίων ἐξεδόθη εἰς ἕνα ὀγκωδέστατον τόμον μὲ τίτλον «Πολίτικη Ἀνθολογία».

Ἠσχολήθη ἐπισταμένως καὶ μετὰ ζήλου μὲ τὰς Τυπικὰς Διατάξεις τῆς λατρείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὸ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξέδωσε τύποις τὸ μνημειῶδες ἔργον «Τυπικὸν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου», μετὰ διορθώσεων καὶ λεπτομερεστάτου ὑπομνηματισμοῦ. Ἐπίσης συνέγραψε πλῆθος ἄλλων ψυχωφελῶν βιβλίων περὶ σωτηρίας ψυχῆς, καὶ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς. Πρὸς τούτοις, συναριθμείσθω καὶ τὸ βιβλίον μαγειρικῆς «Ὀψοποιῶν Μαγγανεῖαι, ἤγουν Καλογηρικὴ Μαγειρικὴ καὶ Ζαχαροπλαστική». Πολλαὶ δὲ πνευματικαὶ συγγραφαὶ αὐτοῦ, παραμένουσιν εἰσέτι ἀνέκδοτοι (ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπ’ αὐτοῦ ἐπιμεληθὲν καὶ ἐκτενῶς ὑπομνηματισθὲν «Ἱερατικόν», τὸ ἤδη ἀπὸ χρόνων ἱκανῶν ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου).

Διαβάστε επίσης:

Εκοιμήθη ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Τατάρνης, Αρχιμανδρίτης Δοσίθεος

Η Μητρόπολη Καρπενησίου για την εκδημία του Καθηγουμένου της Μονής Τατάρνης

Κεντρική φωτογραφία – Βίντεο: evrytanika.gr